

Międzynarodowa Konwencja
o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi,
podpisana w Genewie dnia 30 września 1921 roku

(Dz. U. z 1925 r. Nr 125, poz. 893; zm.: Dz. U. z 1951 r. Nr 59, poz. 405)

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 13 lutego 1924 r. – Dz. U. R. P. Nr 20 poz. 211)

W IMIENIU,
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
MY,
STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu trzydziestym września tysiąc dziewięćset dwudziestego pierwszego roku podpisana została w Genewie Międzynarodowa Konwencja o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi o następującem brzmieniu dosłownem:

Międzynarodowa Konwencja o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi.

Otwarta do podpisu w Genewie od d. 30 września 1921 do dn. 31 marca 1922 r.

Albanja, Niemcy, Austrija, Belgja, Brazylja, Imperjum Brytyjskie (wraz z Kanadą, Commonwealth Australji, Związkiem Południowo-Afrykańskim, Nową-Zelandją i Indjami), Chili, Chiny, Kolumbja, Costarica, Kuba, Estonja, Grecja, Węgry, Włochy, Japonja, Łotwa, Litwa, Norwegja, Persja, Polska (z Gdańskiem), Portugalja, Rumunja, Siam, Szwecja, Szwajcarja i Czechosłowacja.

Pragnąc zapewnić w sposób bardziej kompletny zwalczanie handlu kobietami i dziećmi, wymienionego we wstępie do Porozumienia z dnia 18 maja 1904 r., i do Konwencji, z dnia 4 maja 1910 r., pod nazwą „Handel białemi”.

Po zaznajomieniu się z zaleceniami umieszczonemi w Akcie końcowym Międzynarodowej Konwencji, która zgromadziła się w Genewie na wezwanie Rady Ligi Narodów w czasie od 30 czerwca do 5 lipca 1904 r. i

Postanowiwszy zawrzeć Konwencję dodatkową do Porozumienia i Konwencji wyżej wymienionych,

Wyznaczyły w tym celu jako swych pełnomocników: (pominięto),

którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i należyte co do formy, zgodzili się na następujące postanowienia:

Art. 1.

Wysokie Układające się Strony, o ile nie są jeszcze członkami Porozumienia z dnia 18 maja 1904 r. i Konwencji z dn. 4 maja 1910 r., zgadzają się przesłać w najkrótszym terminie i w formie przewidzianej przez wyżej wymienione Porozumienie i Konwencję ratyfikacje powyższych aktów lub zgłosić przystąpienie do nich.

Art. 2.

Wysokie układające się Strony zgadzają powziąć wszelkie środki w celu ścigania i karania osobników, zajmujących się handlem dziećmi obu płci, rozumiejąc przekroczenie to w znaczeniu art. 1-go Konwencji z dn. 4 maja 1910 r.

Art. 3.

Wysokie układające się Strony zgadzają się powziąć środki niezbędne w celu karania usiłowań przekroczenia oraz, w granicach prawnych, czynów przygotowawczych do przekroczeń, przewidzianych w artykułach 1 i 2 Konwencji z dn. 4 maja 1910 r.

Art. 4.

Wysokie układające się Strony zgadzają się, w razie gdyby nie było między niemi Konwencji co do wydawania przestępców, powziąć wszelkie w ich mocy będące środki w celu wydawania sobie osobników podejrzanych o przekroczenia, wskazane w artykułach 1 i 2 Konwencji z dn. 4 maja 1910 r. lub skazanych za takie przekroczenia.

Art. 5.

W paragrafie B. protokołu końcowego Konwencji z r.1910 słowa „dwadzieścia lat skończonych” zastępuje się przez słowa „dwadzieścia jeden lat skończonych”.

Art. 6.

Wysokie układające się Strony zgadzają się w razie, gdyby dotąd jeszcze nie powzięły zarządzeń ustawodawczych lub administracyjnych, dotyczących pozwolenia na utrzymywanie agencji i biur pośrednictwa pracy i nadzoru nad nimi, wydać przepisy w tym przedmiocie w celu zapewnienia ochrony kobiet i dzieci, poszukujących pracy w innych krajach.

Art. 7.

Wysokie układające się Strony zgadzają się, o ile dotyczy to ich urzędów imigracyjnych i emigracyjnych, powziąć zarządzenia administracyjne i ustawodawcze, celem zwalczania handlu kobietami i dziećmi.

Zgadzą się mianowicie wydać przepisy niezbędne dla ochrony kobiet i dzieci, podróżujących na okrętach, przewożących emigrantów, nie tylko przy odjeździe i przyjeździe, ale również podczas podróży, oraz zarządzenia w celu ogłaszania na stacjach kolejowych i w postaci ostrzeżeń dla kobiet i dzieci przed niebezpieczeństwem handlu ze wskazaniem miejsc, gdzie mogą otrzymać mieszkanie, pomoc i opiekę.

Art. 8.

Konwencja niniejsza, której teksty francuski i angielski uznaje się za autentyczne nosić będzie datę dzisiejszą i może być podpisywana do dn. 31 marca 1922 r.

Art. 9.¹

Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji, przy czym od 1 stycznia 1948 r. akty ratyfikacyjne winny być przesłane do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, który zawiadomi o ich złożeniu Członków Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państwa nie będące Członkami, którym Sekretarz Generalny podał do wiadomości odpis Konwencji. Akty ratyfikacyjne będą złożone w archiwum Sekretariatu Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Zgodnie z postanowieniami artykułu 18 Paktu Ligi Narodów, Sekretarz Generalny zarejestruje niniejszą Konwencję z chwilą dokonania złożenia pierwszego dokumentu ratyfikacyjnego.

Art. 10.²

Członkowie Organizacji Narodów Zjednoczonych mogą przystąpić do niniejszej Konwencji. To samo odnosi się do Państw, które nie są członkami, a którym Rada Gospodarcza i Społeczna Organizacji Narodów Zjednoczonych zdecyduje oficjalnie podać do wiadomości niniejszą Konwencję.

Przystąpienie będzie notyfikowane Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który da znać o tym wszystkim Członkom Organizacji Narodów Zjednoczonych jak również Państwom, które nie są członkami, a którym Sekretarz Generalny podał do wiadomości odpis Konwencji.

Art. 11.

Konwencja niniejsza uzyska moc obowiązującą dla każdej Strony od dnia złożenia jej dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia.

Art. 12.³

Każde Państwo, które jest Stroną niniejszej Konwencji, może ją wypowiedzieć z tym, że o zamiarze wystąpienia zawiadomi na 12 miesięcy z góry.

Wypowiedzenie powinno nastąpić w drodze pisemnego zawiadomienia, które należy przesłać do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych. Odpisy takiego zawiadomienia winny być z kolei przesłane przez Sekretarza wszystkim członkom Organizacji Narodów Zjednoczonych i Państwom, które nie są członkami, a którym Sekretarz podał do wiadomości odpis Konwencji. Wypowiedzenie to wejdzie w życie po upływie roku od daty, w której zostało podane do wiadomości Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, i działa tylko w odniesieniu do Państwa, które o tym zawiadomiło.

¹ Art. 9 ust. 1 zmieniony przez Protokół z dnia 12 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 59, poz. 405) zmieniający nin. umowę z dniem 21 grudnia 1950 r.

² Art. 10 zmieniony przez Protokół z dnia 12 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 59, poz. 405) zmieniający nin. umowę z dniem 21 grudnia 1950 r.

³ Art. 12 zmieniony przez Protokół z dnia 12 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 59, poz. 405) zmieniający nin. umowę z dniem 21 grudnia 1950 r.

Art. 13.⁴

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych będzie prowadził specjalny wykaz Stron, które niniejszą Konwencję podpisały, ratyfikowały, przystąpiły do niej lub ją wypowiedziały.

Wykaz ten winien być dostępny w każdym czasie każdemu członkowi Organizacji Narodów Zjednoczonych jak również każdemu Państwu, które nie jest członkiem, a któremu Sekretarz Generalny podał do wiadomości odpis Konwencji. Wykaz powinien być publikowany możliwie najczęściej odpowiednio do zaleceń Rady Gospodarczej i Społecznej Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Art. 14.⁵

(skreślony).

Zaznajomiwszy się z powyższą Konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Wolnego Miasta Gdańska za słuszną zarówno w całości jak i każde z zawartych w niej postanowień, oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

W Warszawie, dnia 28 sierpnia 1924 roku.

⁴ Art. 13 zmieniony przez Protokół z dnia 12 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 59, poz. 405) zmieniający nin. umowę z dniem 21 grudnia 1950 r.

⁵ Art. 14 skreślony przez Protokół z dnia 12 listopada 1947 r. (Dz. U. z 1951 r. Nr 59, poz. 405) zmieniający nin. umowę z dniem 21 grudnia 1950 r.